

L' « impasse » actual de la política catalana

Preu: CINC francos PRIMERA EPOCA — N° 24 — 28 de Maig 1948

Endavant

FEDERACIO — DEMOCRACIA — SOCIALISME

BUTLLETI INTERIOR DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

PER UNA MORAL COL·LECTIVA

per Ambrosi CARRION

La confiança, com fins ara l'ha sentida la majoria o una gran part de la nostra gent, és una cosa absurda, perquè és únicament sentimental. Ens abandonem a la il·lusió, o inventem una il·lusió, i quan aquesta cau desfeta, ens sentim enganxats o traïts. Però més volem pensar que la culpa és nostra; que si fem castells de fum, res més natural que el vent se'ls emporti o els desfaci. Avui que la política és positiva fins al moll de l'os, no és possible actuar-hi a base de sentiments ni deixar-s'hi emportar enlluernat pels miratges. Tothom voldria que les coses fossin com ell les desitja o les imagina; però no son pas gaires els qui estan d'acord que les coses siguin tal com son, mal que no els agradi.

Ens hem passat l'exili lliurats a l'infantil deport d'esperar la caiguda de Franco a base d'unes problemàtiques actuacions internacionals, d'unes fracassades bullangues de frontera, o el que és més deplorable: pensar que un discurs del galdos personatge, anunciat un canvi de règim amb el recobriment de la llibertat i el retorn a una república que encara ningú no sap ben bé com seria. I quan tots aquests castells de cartes cauen d'una bufada, son molts els que ja ho donen tot per perdut, s'esquincen les vestidures, renuncien totalment, i parlen d'embarcar-se cap a Amèrica. Ara que, passats quinze dies, els trobem amb els ulls encesos i la cara riallera, dient-los a cau d'orella per a que no s'esbravi el recel: — No ho sabe? Ara si que va la bona. Els andorransos van a declarar la guerra a Franco. I aquest pensa fer un discurs resignant el poder... en els republicans.

I així es va tirant, aquí calc i allà m'aixeco, enlluernats per un desig — molt just — però sense consciència, del que passa; i el que és més lamentable moltes vegades: sense voler-ne tenir, per a no contrariar les propies il·lusions.

S'hauria d'exigir una responsabilitat molt forta a tots aquells que han contribuït i contribueixen encara a aquesta trista feina. Però no son solament els qui de més o menys bona fe van de l'un a l'altre propalant les noves absurditats, sino els que conscientment, a base de publicacions, de mitjans i de conferències, persisteixen en mantenir la nostra gent en aquest estat anormal. Ja sé que se'm dirà que això es fa per a sostenir i remontar la moral de les masses, però jo voldria que, abans, definís en què consisteix aquesta moral, que sempre té per base una cosa falsa. També sé que em respondran allo tan suat que « la finalitat justifica tots els mitjans », però caldrà respondre que la finalitat no és bona... ni dolenta, des del moment que no existeix. I si existeix ja sabem que no és altra que el voler tenir la massa, el poble, completament d'acord amb allo que uns quants volen i proposen com articles de fe, que no es discuteixen i s'accepten.

Però els temps dels dogmes ha passat, encara que hi hagi partits que s'empenyen en fer-ho veure altrament. No és amb dogmes ni amb misticismes que es forja la

realitat dels pobles. Es amb la veritat. Però aquesta gairebé és sempre dura i repel·lent. La majoria dels qui estan d'acord en acceptar-la, se l'empassen com una medicina de mal prendre. Amb la veritat es camina de cara al pervenir, mentre que amb el dogma es tenen els ulls girats en l'aire. I a reculons no es va a cap banda.

Tot això té lloc perquè entre tantes coses com s'han volgut fer, encara ningú no s'ha emprès seriosament la tasca de crear una moral col·lectiva. No n'hi ha prou amb l'esperit de classe; és necessària una ètica de classe. Per a obtenir-la, cal que els dirigents, els orientadors, sentin com a premisa absoluta la seva responsabilitat davant l'ambient carregat de mentida; cal que mai, sigui com sigui, no acceptin la falsedat, petita o gran, com a base d'actuació. Als pobles com el nostre, esclavitzats, malferits, sagnats per la guerra i l'opressió, no se'ls allibera amb il·lusions ni amb mentides. Duen que aquestes, de vegades, son una caritat. Crec que nosaltres, estem tots d'acord que la caritat és una acció vexant, i per tant immoral.

Es únicament amb la veritat, la dels fets i la dels pensaments, que es pot donar

tremp a l'esperit col·lectiu i preparar-lo per a les grans lluites que s'apropen. Car quan arribi l'hora nostra, no seran tot flors i violes. Perquè la caiguda del règim franquista no serà més que la seva enfonsada. Darrera d'ella caldrà bastir-ho tot no pas reconstruir-ho. I com fer-ho? Se'm dirà a base de la voluntat del poble. I jo respondré: — Completament d'acord. Però aquesta voluntat ha d'ésser una cosa conscient, ha d'estar fonamentada en la llibertat, en el dret i la justícia. S'ha de crear un poble amb consciència de la seva responsabilitat i amb un tremp prou fort per a resistir totes les escames, desfer tots els obstacles i enderrocar tot quan se l'hi oposi.

I això no es fa fent-lo viure d'il·lusions, enlluernant-lo amb miratges, sino posant-li en front totes les veritats per cruets que siguin i procurant mostrar-li els mitjans per a superar-les, o fer que surtin d'ell mateix. Creant la moral de tots, que és la única que de les veritats amargues en farà néixer les veritats glorioses. Tenint més fe en aquest poble i no creure'l incapaç de suportar les realitats. No enganiant-lo amb mentides per a amagar el dolor, sino anant a suprimir la causa del mateix, encara que sigui enfonsant el ferro roent a la llaga viva.

El General Juli MANGADA ha mort a Mèxic

El proppassat 14 d'abril morí a Mèxic, d'un càncer a l'estómac, el General Sr. Juli Mangada, del qual tots els espanyols coneixen la seva lleial actitud envers la República. Fou ell qui, en els primers temps del règim republicà s'encarà amb els militars monàrquics i en el curs d'una parada militar respongué al crit de « Visca Espanya » a seques, amb un estentori « Visca la República ». Havent estat arrestat per indisciplina, el General Mangada es llevà la guerrera i la trepitjà davant

de tots els altres oficials. Mal vist per aquells que no havien parat mai de conspirar contra la República i mal defensat per aquells que tenien l'obligació d'emparar-lo, Mangada demanà d'acollir-se a la llei d'Azaña i abandonà l'Exèrcit que, més tard, reintegrà durant la guerra civil, en els curs de la qual es destacà brillantment. El seu enterrament constituït una sentida manifestació de condol i la seva pèrdua ha estat molt sentida per la colònia catalana i espanyola de Mèxic de les quals era força estimat. El General Mangada deixa una vidua i un fill. A tots dos ENDAVANT els fa patent la seva simpatia i els prega, en aquesta dolorosa ocasió, d'acceptar les condolències més sentides.

Andreu CORTINES
evoca a Londres

la lluita resistent de Catalunya

Davant 12.000 londinencs, Andreu Cortines ha evocat a Londres, en el curs de la Jornada del Treball, la lluita resistent contra el franquisme que Catalunya sosté coratjosament i arduament des de fa set anys.

Animat d'una sincera solidaritat envers la nostra causa, el públic congregat a Holborn Hall exterioritzà intel·ligentment la seva simpatia al nostre representant aplaudint lo llur gament al començar i a l'acabar el seu discurs.

Editat en anglès, el discurs pronunciat per Andreu Cortines ha estat profundament repartit.

Ultra aquest acte, el nostre estimat company ha pres part a una campanya activa a favor de la causa antifranquista, que ja ha organitzat diversos actes públics amb la col·laboració de distingides personalitats angleses del món de la ciència i de la política.

Les nostres felicitacions al company Cortines per la seva magnífica tasca i als demés companys del M. S. de C. a la Gran Bretanya per l'obra realitzada en pro de la llibertat de Catalunya i d'Espanya.

No deixeu de llegir a la
segona pàgina
NOTES I COMENTARIS
POLITICS

No es tracta de fer un organisme més, sino un Govern d'alliberació

Editorial

Si no fos tan trist faria somriure el panorama actual de la política catalana d'exili. Però és massa anguniós l'espectacle per a que els que no hi participem el contemplem com si n'estiguéssim al marge. En realitat no és així i la tràgica impotència de Catalunya ens colpeja a tots plegats, estiguem o no al govern. Fa ja molts mesos que es constituï el Govern de la Generalitat (1). Demanariem a tots els catalans el que ha fet fins ara, i és amb un sospir feixuc que ens contestarien. Els catalans que estem exiliats podem sospirar així; ningú no ens ho priva. Però els catalans de l'Interior, no poden ni tan sols sospirar quan ells han de constatar la ineficàcia de l'instrument governamental que les maniobres comunistes, i la feblesa del que tenien el deure d'oposar-s'hi, han recíbit a donar-nos, amb greu dany per a la causa que han de defensar.

En realitat, d'ençà de la seva constitució, el govern s'ha debatut enmig de dues menes de contradiccions. Una, d'ordre internacional que fa impossible, avui, en la zona occidental d'Europa, un govern sense els socialistes, sense que els socialistes en constitueixin l'eix. Per no veure això, en el moment que era necessari veure-ho, es necessitava tota la miopia política que ens ha portat on estem avui. Car el no veure-ho era molt més que un simple error. Era ajudar, per omissió almenys, una posició internacional contra una altra, i precisament era fer-se solidari d'una posició que no pot resoldre el nostre plet: era col·laborar a la maniobra política que no ha pogut expandir-se enllà de la zona russa d'Alemanya i que, si bé per les circumstàncies de la guerra pogué realitzar-se el 36 a Catalunya, decap de les maneres s'aguantà després del 39.

L'altra contradicció era la manca de representació autèntica de l'Interior. En esperit i en cos l'Interior ha estat absent d'aquest govern, n'ha estat sempre absent, com el govern ha estat absent de Catalunya. I això, en realitat, depassa en gravetat un simple plany sentimental. Per a nosaltres, l'absoluta identificació de l'Interior i de l'Exili, és una exigència de la nostra lluita contra Franco: n'és una necessitat si volem maniobrar amb èxit en els avatars internacionals que aquesta lluita ens imposa i ens imposarà.

Així, les dues raons per les quals devia constituir-se un Govern, han estat mancadades. Ni acció internacional possible, ni enllaç real amb la Resistència catalana. El moment historic de Catalunya havia de passar una vegada més i el govern havia d'anar vegetant, incapaç de menar el nostre poble a la gran empresa alliberadora que reclamen les jornades actuals.

Però es constituï a Barcelona el Consell Nacional. L'Interior recollia la bandera que mans massa febles havien abandonat quan calia traduir-la en realitats polítiques. El Consell Nacional recollí desseguida les nostres esperances i és entorn d'ell que hem definit — i definim avui — la nostra posició política.

El Consell Nacional ja fa més de quatre mesos envià uns representants al President Irla demanant que al Govern — ara si que ho seria de Catalunya — hi hagués identificació, en acció i voluntats, amb el C. N. D. C. Recordem que en el C. N. hi participen tots els partits catalans i els Fronts de Resistència, menys els comunistes que, com és natural i com ho han fet a Madrid, intenten per tots els mitjans destroçar qualsevol aparell unitari que no sigui el seu, abans d'acceptar-hi.

Sabem que ha estat i és laboriosa la crisi que ha motivat la gestió dels nostres companys de l'Interior. Ja fa quatre mesos que dura i en-
(Segueix a la segona pàgina) (1)

CONSULTES FILOLOGIQUES

Sota la direcció de Marcel·li ANTICH, Mestre de català

Revisades per Pompeu FABRA

A partir del proper numero ENDAVANT posarà a la disposició de tots els catalans una Secció especial dedicada a CONSULTES FILOLOGIQUES, dirigida per Marcel·li ANTICH, Mestre de català. Havent demanat al senyor Pompeu FABRA que volgués encarregar-se de la revisió d'aquesta Secció, hem tingut la satisfacció que hagi acceptat.

Els nostres connacionals que senten els problemes de la llengua i aquells lectors d'ENDAVANT que en repetides ocasions ens havien sotmès consultes d'ordre filologic, tindran ara l'ocasió d'esmerçar llur talent aportant-nos llur col·laboració en la tasca de caràcter nacional que anem a emprendre.

Les consultes, de tot ordre filologic, poden adreçar-se a la Redacció d'ENDAVANT la qual, per mitjà del mateix periodie, farà conèixer les respostes en el següent numero.

ENDAVANT regracia Mestre Fabra pel concurs altament honorant que li ha acordat i aprofita l'avinentesa per a dir-li tot l'agraïment de la Catalunya obrera i popular pel seu generos esforç, els fruits del qual la Pàtria no oblidarà mai.

PAU CASALS

Ambaixador espiritual de Catalunya

Doctor Honoris Causa de la Universitat de Montpellier

Pau Casals, ambaixador espiritual de Catalunya, ha estat investit Doctor Honoris Causa de la Universitat de Montpellier.

La Catalunya que sofreix i la Catalunya exiliada ressenten íntimament la delicada distinció que la Universitat de Montpellier — tan lligada ja al nostre poble — ha tingut a l'adreça del Mestre.

ENDAVANT s'associa a la joia de tots els catalans i ret al Mestre Casals l'homenatge altíssim del qual s'ha fet mereixedor pel seu geni i per la seva noble conducta de català digne.

NOTES I CÒMENTARIS POLITICS

LA CONFERENCIA DELS QUATRE

Els Quatre grans s'han separat sense arribar a cap acord de fons. En realitat la Conferència ha servit únicament per a plantejar posicions, per a estudiar situacions i voluntats. No podem saludar els resultats d'aquesta Conferència que, de nou, deixa els pobles europeus sotmesos a la incertitud del demà i, el nostre, endogalat com mai ho ha estat. Però en canvi, si que creiem necessari que tothom — i en primer lloc els dirigents de la política exiliada — prenguin bona nota de les realitats internacionals que graviten amb força extraordinària sobre el nostre problema. La democràcia hispànica, si arriba a es-

tructurarse com una força real — i hi arribarà, n'estem segurs! — té el seu mot a dir en la confesa que avui separa els vencedors de la guerra passada. Junt amb els altres pobles europeus, solidaris de semblants interessos, i amb un amor apassionat de la llibertat, els pobles de la Península Ibèrica, no són simples pions en un joc estratègic. Estem convençuts, al contrari, que àdhuc per a vèncer en el tauler estratègic i de les rutes intercontinentals i de les bases aèries, es necessita una política justa que incorpori els pobles que han de defensar-la a uns valors íntimament sentits. Aquests, pel nostre país,

no poden ésser altres que la defensa de la pau i de la llibertat, compatible només amb la reorganització social que l'economia europea reclama avui imperiosament. Pensem que en la lluita que oposa interessos que anomenarem imperialistes, però que també separa almenys tres formes oposades de comprendre i viure la vida, té molt interès el que nosaltres sapiguem quina és la que ens interpreta millor; però també en té — i no poc — que aquesta comprengui, i realitzi en el pla polític, aquestes afirmacions anteriors.

No som pessimistes i no creiem en la guerra preventiva que W. Lippmann assenyala menaçant. Tampoc, si ens fem a dir-ho, no creiem en la inevitabilitat d'una guerra d'aquí 20 anys. Pensem que la missió nostra, avui, és d'esforçar-nos, allà on ens tremem, per a fer-la impossible. I que el destí dels homes el forgen els homes.

La Conferència dels "4" per a nosaltres, ha demostrat això: que Europa encara no existeix, — l'Europa de ocràtica i socialista que el món reclama — i que encara hi ha temps de començar a bastir-la. El dia que aquesta Europa comenci a afirmar-se — àdhuc si no és més que en les zones on avui és possible — potser que les Conferències de la Pau prendran un altre to i tindran un altre final.

EL DISCURS DE FRANCO

Es en aquesta perspectiva general, d'ordre internacional, que placem avui el discurs del « Caudillo ». Habilitat no podem negar-n'hi. Té consellers prou bons per a dirigir-lo. Però tenim la impressió que els seus consellers actuals no creuen gaire tampoc en la solució franquista per a defensar llurs interessos permanents i datats dels concilis toledans, i que l'utilitzen, simplement, com una trinxera d'evacuació. Es molt poca cosa, en efecte, una simple definició anti-comunista per a ésser acceptat en aquesta Europa que reclamem i que ha de tenir al contrari, una definició positiva; no ha d'ésser cap anti, ha d'ésser socialista. Però aquesta — poca cosa — esdevé monstruositat quan és Franco qui s'ho proposa. Franco, amb tota la seva història i la seva realitat xopa de sang i de crims. Franco, que defensava la civilització occidental venent-la als japonesos!

No hem d'insistir-hi perquè ja coneixem les reaccions dels medis que el « Caudillo » volia influenciar. Però que ho sàpiga d'una vegada; avui, un dels més grans disturbis per a una normalització de la zona occidental europea, és ell. Franco ha d'ésser i serà foragitat quan es comenci a plasmar en la realitat aquesta normalització. Que no ho sigui encara, potser no interessa únicament a ell; potser hi ha d'altres in-

teressos que coincideixen en la necessitat que hi hagin elements de disturbis en aquest país. Però uns i altres seran batuts per l'acció persistent de la Resistència interior — ben definida políticament i social — i pel seu perfecte entroncament amb la realitat internacional. I la plaça de Franco en un món que no serà comunista, però que serà democràtic i socialista, només és una: la del afusellat per traïdors.

Catalunya Ideal i Combat

(Ve de la quarta pàgina) (4)

de la joventut. Catalunya exigeix més per a que la seva joventut pugui continuar éssent, com fins ara, el quadre de xoc dels partits respectius. El camí és massa llarg, i el retard sobre l'horari europeu excessiu, per a convertir la joventut catalana en el mur de contopelo de les aspiracions populars a l'empar de les institucions governamentals. No, res de secundari no pot interessar als joves socialistes: cap partitisme, oficial o oficiós, no podrà atreure el nostre seguiment. Les institucions es transformen, els governs es succeeixen, els partits es superen, i el favor polític de les multituds es desplaça periòdicament. Catalunya, però, resta. I perquè resta com a valor permanent de progressió mentre allo accessori desapareix, Catalunya ha de constituir, per a la joventut catalana, el sol terreny d'entesa i d'unitat.

L'organització i unificació de la joventut no ens deixa insensibles. La sitgem i la precontem. Però en el moment en què el món fa el procés de la violència, a l'hora en què el sentiment polític de llibertat troba encara impediments prou forts per a barrar el pas a la democràcia — i aquests impediments prov incoherència per a amparar-los — ens és lícit reservar-nos el dret d'escollir els elements amb els quals entenem col·laborar per a dur a terme la unitat de la nostra joventut.

La Jove Catalunya no sorgirà de la incoherència, del tutejat polític o de la dualitat de contradiccions morals creuant-se damunt del concepte de llibertat. Catalunya, aquesta flama, viurà en la seva joventut i adquirirà la capacitat necessària per a realitzar, en el terreny peninsular, la missió de guiatge que la història li ha confiat, al'els joves d'avui sabem unir-nos, no sobre posicions polítiques passatgeres, sino fent-nos nostres les condicions fonamentals de tota política catalana progressiva: Catalunya, Democràcia i Llibertat.

No es tracta de fer un organisme més...

(1) (Ve de la primera pàgina)

cara no ha estat resolta. No descriurem les sessions del Consell, algunes dramàtiques i totes entristidores. Finalment, però, sembla que el front dels que no tenen com a arma la difamació i la calúnnia al servei d'interessos estrangers, ha aconseguit imposar-se. I que potser entrem en una nova etapa de la política catalana. Diem potser, perquè estem segurs que, a desgrat de tot, nous esculls menacen ja aquesta marxa encara no iniciada i perquè, també, ens interessa aclarir que la rectificació ha d'ésser total, de fons, si vol comptar-se amb nosaltres per a col·laborar-hi.

Precisem-ho. No ens agrada fer política secreta i no som gens partidaris de les conferències a « huis clos ». Som socialistes democràtics per això: perquè entenem que els treballadors tenen dret a conèixer i a participar a la vida política dels que es reclamen dels seus interessos i dels que volen imposar polítiques en llur nom. Nosaltres creïem, doncs, quan es constituí l'actual govern, que si s'anava a fer govern i a fer reviuir les institucions — i aquest corrent general semblava que havia de portar-nos a Barcelona en un obrir i tancar d'ulls — podien constituir-se dues menes de Govern, i que, aleshores, podíem escollir entre elles. Una, era un Govern de plena representació política i nacional, d'ampla unitat interior, que respongués als anhels actuals de Catalunya i sapigués interpretar-los en l'actual moment internacional. L'altra tipus de Govern possible, era un govern de Personalitats Representatives, al marge de tota matissació de tipus polític, que prestigiés l'acció del nostre poble i fos, en realitat, una simple extensió de la funció Presidencial. El govern actual no és ni una cosa ni l'altra. Tot i reconeixent el valor representatiu d'alguns dels seus components, l'admiració pels quals — tant pel que atany a aquest gran poeta nacional com pel que fa referència a l'home que amb la llengua ha sabut redonar-nos una ànima — sentim profundament, se'ns permetrà dir, però, que la principal definició del govern actual no és de Personalitats? La presència en el Consell de determinat element, directament lligat a interessos polítics, i en canvi, possiblement desconegut en els centres acadèmics, i no gens entroncat amb les zones intel·lectuals, artístiques o científiques de casa nostra, dona al Consell de la Generalitat un simple caràcter de coalició republicano-comunista amb tots els defectes internacionals inherents a semblant maridatge, que no fa més que entelar la patina que havien de donar-li noms massa il·lustres de Catalunya per a fer-los solidaris de coses tan lletges.

La vida política ha anat seguint el seu camí — un camí que no ens ha portat gaire lluny — i ningú no podrà acusar-nos, malgrat la nostra profunda disconformitat, d'haver atacat mai un instrument que creïem absolutament ineficax, però on hi havia la Presidència de Catalunya i on hi ha, també, homes que sabem que, finalment, comprendrien tot l'error d'una posició que, si fins ara no ens ha permès avançar, ara risca de fer-nos recular. Aquest moment sembla arribat ja, i sembla doncs que s'intenta rectificar. I a l'intentar-se rectificar, hem de dir el què en pensem. Heus-ho aci, ben sumàriament.

Creiem que seria absurd plantejar el problema com un simple pedaç a posar al govern. No es tracta, de cap manera, que s'escollixin — no sabem amb quines facultats — un nom o dos per a posar-los al govern. L'ent això no es faria res més que integrar aquests noms a una situació de crisi, la qual cosa, evidentment, no pot interessar-nos.

Es tracta, per a tots, de pensar de nou les coses i, ja que decidirem que calia fer governs, demanar-nos finalment quina és la missió d'un Govern de Catalunya a l'exili, enmig de les limitacions que li imposa l'actual situació internacional i les relacions amb la democràcia espanyola. Si ens arribem a posar aquestes qüestions, ja estarem molt a la vora de trobar la resposta justa. Nosaltres, en aquesta perspectiva, dialogarem amb totes les forces polítiques i socials de casa nostra, perquè políticament no posem el veto a ningú, perquè únicament reclamem que tothom s'atingui a un mínim d'exigències ètiques en les relacions polítiques. Dialogarem i exposarem els nostres punts de vista que ja són prou coneguts i que indiquen una total diferència de sentit del que ha d'ésser el govern i del que és actualment. Volem, en efecte, un govern que representi totalment Catalunya, la Catalunya real de l'Interior i de l'Exili.

No un govern per tenir govern, sino un govern que estigui en condicions de trobar una sortida a l'actual situació, que respongui a la realitat internacional i a la realitat de l'Interior. Volem que desaparegui la imatge fictícia d'un govern calcat sobre uns interessos polítics i personals que ja daten de deu anys.

Un govern com el que demanem, representatiu, totalment lligat a l'obra del Consell Nacional, podrà dirigir-lo, orientar-lo, agermanar-s'hi. Seran dos instruments idèntics de composició i voluntats, avats entorn de la Presidència de Catalunya, que simbolitza els interessos permanents del nostre poble. Dos instruments repetim-ho, que no tenen altra missió que la de dirigir i fer fecunda la lluita per aconseguir la llibertat, enllaçant íntimament amb les forces democràtiques hispàniques i coordinant el nostre esforç amb la realitat internacional que comana imperiosament les formes del desenllaç del nostre plet.

Aquest és, dit ben clarament, el nostre criteri sobre la qüestió. Pensem que era un deure exposar-lo. Sinó recíem amb aquesta nova crida, tant li fa. Continuarem igual, sense defallències, el nostre combat a l'Interior, entorn del Consell Nacional, i àdhuc continuarem justificant moltes coses quan els nostres amics estrangers, interessats en el nostre problema, ens demanin si la política exiliada està sotmesa a determinades influències. Però, si al contrari, la política catalana encerta a trobar el ritme que reclamen les hores d'avui, pensem que augmentarem l'eficàcia de la nostra acció i que Catalunya tindrà més possibilitats de triomfar en la seva lluita extremadament difícil i esgotadora, però plena també de totes les possibilitats d'un esdevenidor creador.

(1) Alguns amics nostres ens han escrit demanant-nos per què, quan parlem del govern, diem Govern de la Generalitat i no Govern de Catalunya. És precisament perquè tota la nostra preocupació d'avui consisteix en què Catalunya tingui una política pròpia, que no hem volgut malgastar aquest nom, i que, al dir « de la Generalitat », hem interpretat la política que feia el Consell creat a l'exili. Ben al contrari, sempre que parlem de la institució Presidencial diem « de Catalunya », a fi de desbarbar ben bé el sentit i per a concentrar-hi, de moment, tota la representació nacional.

ELS DISCURSOS D'ATLEE I MORRISON i la Conferència Socialista Internacional

L'instrument que ha de forjar aquesta Europa, el veiem gairebé a punt en els organismes socialistes europeus que incorporen a aquesta missió les classes obres i que no allunyen, sino que atreguin, tota aquesta vasta zona d'intel·lectuals i de forces populars sense les quals el socialisme no és possible.

Quan diem « gairebé a punt », no ens enganyem pas. Sabem les falles que tenen i, ben recentment encara, els discursos de Mr. Atlee i Morrison n'assenyalaven un perill: el « noyautage » comunista. Som un poble petit, però hem fet ja una experiència preciosa en aquest terreny. Per l'argument de Dimitroff que senyala « la unificació » catalana com un exemple a seguir a la Conferència Socialista, diguem que, en tot cas, és un exemple a no seguir. No hem pas de citar paràgrafs de l'actual cap del Partit unificat per a indicar que ell considera que el principal defecte del seu partit, és que no sigui « encara » un partit comunista; i els mètodes que emprava aquest partit indiquen que el seu cap és un xic pessimista sobre la qüestió, i que el seu és « ja » un partit comunista.

Les condicions objectives de la unitat dels partits obrers no existeixen avui, i en aquestes condicions, cridar unitat és cridar confusió i fer-la servir en benefici particular. És més, per a nosaltres, les veritables organitzacions obreres són les que saben integrar en una visió general del combat socialista els interessos dels treballadors del propi país, sense sentir-se destorbats per interferències estranyes ni per interessos aliens.

Els discursos dels caps laboristes anglesos tenen aquesta qualitat: indiquen un perill i prometen una solució. Aquesta solució només pot ésser una, en efecte, i és la estreta relació de tots els òrgans socialistes: una política de conjunt, una relació constant, uns objectius a aconseguir.

Que les promeses del laborisme siguin una realitat — qui més que els representants del socialisme hispànic poden reclamar-ho! — i de la Conferència Socialista Internacional en sortirien les bases més fermes de la unitat europea, d'una unitat democràtica i socialista, única possible en aquesta Europa d'avui.

Cartelleria d'« Endavant »

« Poesia » (1)

Sota la direcció del nostre compatriota A. Bonet i Isard ha aparegut a Montpeller la revista « Poesia », el primer numero de la qual ha estat editat amb un gust exquisit mercedor de tots els elogis. Els qui coneixem els neguits literaris i la fal·lera poètica del lleidatà Bonet i Isard, no s'estranyaran d'aquest esforç lloable per tal d'enriquir les publicacions d'exili que el nostre distingit amic ha entrepès en despit de totes les dificultats. El primer numero publica poesies de Gabriela Mistral, A. Bonet i Isard, J. Ma. Prous i Vila i F. Prat i Barri. Desitgem un gran succés a « Poesia » i felicitem ben sincerament a l'amic Bonet i Isard i a tots els seus col·laboradors per la tasca que es proposen realitzar.

(1) Redacció i Administració: A. Bonet i Isard, Villa Clairette, Imp. Daube, (Les Aubes). — Montpeller (Hérault).

Consell Directiu de Comunitat Catalana

En l'Assemblea General de « Comunitat Catalana » de Mèxic que tingué lloc el 16 de Març, fou elegit el següent Consell Directiu:

President, Salvador ARMENDARES; Vice-president primer, Alfons BOIX; Vice-president segon, Miquel FERRER; Vice-president tercer, Rosend CABRÉ; Vice-president quart, Ferran ZULUETA; Vocals, Lluís AIMANT, Enric B)TEI, J. CID i MULET. Joan FRONJOSA, Ferran LLARDENT, Francesc PANIELLO, Ramon PEYPOC, Joan ROSINYOL i Jaume SENYAL.

Curs d'Estudis gratuït al Casal Català de Perpinyà

El « CASAL DE CATALUNYA » de Perpinyà, organitza un curs d'Estudis gratuït per a adolescents a partir d'onze anys i adu tes, sobre les següents matèries:

Gramàtica, Geografia, Literatura i Història catalanes i espanyoles, Francès i Anglès.

La inscripció als cursos pot fer-se tots els dies laborables, excepte els dissabtes, de 4 a 6 de la tarda, a 12 rue Jeanné d'Arc, i serà closa definitivament el dia 31 de Maig, per tal de poder fixar el lloc on seran donades les lliçons i estudiar l'horari

de les mateixes, el qual serà compatible per cada categoria amb els horaris escolars i els de treball.

Casal de Catalunya a París

El senyor President de « Casal de Catalunya a París » ens prega la publicació de la nova adreça del Casal, que ha treballat el seu estatge social al 20, rue Taitbout, Paris IXe (Metro: Trinité i Chausseé d'Antin). En aquest nou local hi ha establerta una permènencia funcionant tots els dies feiners de 4 a 7 de la tarda.

SERVEI INTERIOR DE LLIBRERIA del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

	Preu
L'URGELL, poesies d'Enric BRUFAU	32 frs.
EL CAMI DE CATALUNYA, de Baptiste XURIGUERA	26
L'AHIR I EL DEMA DE CATALUNYA, per M. Serra i Moret	5
LES ASSEGURANCES SOCIALS, per J. FRONJOSA i J. CARRERES	10
En castellà:	
« Figuras de la Revolució Espanola » BUENAVENTURA DURRUTI, de Ricard SANZ	15
En francès:	
SERVICE D'EVASION, de Thérèse MITRANI « Denise »	85
LES DEVOIRS ET LES TACHES DU SOCIALISME, de Léon BLUM	5
DEMOCRATIE A LA TERRE, de TANGUY PRIGENT	7
LE SOCIALISME, de Jules GUESDE	10
LEON BLUM DEVANT LA COUR DE RIOM	35
LE PARTI SOCIALISTE AU PEUPLE DE FRANCE, de Jules MOCH	25
VIVE LA LIBERTE, die contes illustrés pour enfants	22
SUR LES ONDES, de Daniel MAYER	18

Financeu el combat per la vostra propia alliberacio!

Hom pot ignorar la Resistència en les altes esferes polítiques. Hom no pot oblidar-la en els rengles del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

Per a intensificar la seva accio. Per a fer-la més eficaç i activa. Per a forni-li els mitjans econòmics dels quals depèn. **Ajuda a la Resistència catalana. Contribueix al fons permanent de sosteniment del combat resistent que mena Catalunya.**

La resistència catalana és l'expressió del poble de Catalunya desitjos de llibertat. El triomf de la llibertat serà el teu propi triomf si avui és la teva propia lluita.

**Socialistes, a la batalla!
A la victoria!**

EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA reclama un Govern d'alliberacio capaç de menar l'Interior i l'Exili al combat i a la victoria.

— 0 —

Un Govern d'alliberacio podrà exigir a tots els catalans una accio decidida i un sentit de sacrifici a l'alçària dels moments actuals.

— 0 —

Car l'Exili només té un sentit i un deure: recolzar l'acció de l'Interior i finançar el seu combat per la llibertat.

— 0 —

Socialistes, la Resistència catalana necessita la vostra aportacio. Més generosament que ningú, contribuïu al « FONS PERMANENT DE SOSTENIMENT A LA RESISTÈNCIA ».

Financeu la vostra propia alliberacio.

FONS PERMANENT DE SOSTENIMENT A LA RESISTÈNCIA

Vuitena llista de donatius

Suma anterior: 92.343 francs
Donatiu de Jaume Ros, 10.000; d'una petita gascona, 50; B. Torner, 432; Amadeu Pons, 750; D. L., 200; Seccio del M. S. de C. Bordeaux, 4.844; N. B., 500; Lluis Aumatell, 100; Francisc Masferrer, 125; R. Arquer, 150; Un de Borges, 600; J. Ric, 500; A. Olivé, 50; E. Armengol, 50; Emili Bagüés, 50; Carmel Bagüés, 50; Botella 50; Bernat, 50; Figuerola, 100; P. Gayolà, 50; J. Gayolà, 50; J. Pampalona 50; A. Solé, 50; A. Estrada, 50; Martí Pons, 50; Valls, 150; S. Serra, 200; V. C., 200; J. Moreta, 100; R. Teixido 50; J. Sans, 57; J. Orallo, 150; Sans, 75; Germanes Rebol·l, 50; Marius Panés 50; F. Comorera, 800; Un holandès, 100; Laurito Palau, 200; Josep Amaro, 949; Isabel Peiro, 3.000; Jordi Llech, 925; D. P., 500; Joan Salleres, 150; Francesc Sentis, 150; Lacuna, 150; Eshert, 150; S. Torres, 100; R. S., 25; J. Salses, 1.650; Queralt, 150; J. Bonet, 35; J. Rossinach, 200; A. B., 110; Pomès, 2.500; P. M., 50; Ramon Nolla, 100; R. Plosa, 250; J. P., 90; Marc Ballester, 1.000; Santiago Balada, 200; Vicens Ginesà, 100; R. Pla, 75; R. Pons, 100; Lutz Germain, 500; O. A., 600; A. Bueso, 100; Cabero, 250; Un Tarragoní, 600; M. Antich, 900; G. Garcia, 150; Thérèse Mitraní, 150; L. Castanyer, 25; J. Villar-del·l, 150; J. Roura, 150; Un de Prades 170; P. B., 150; Una Igualada lina, 150; S. Massa, 150; Ll. Merino, 50; F. Mateu 150; Cartanyà, 150; R. Vagué, 150; S. Cabré, 150; A. Llauro, 150; Ll. C., 30; J. Nunyez, 150; F. Garcia, 140; M. Inglés, 150; Navarra, 150; Prim Junca 100; Suárez, 10.
Total a la vuitena llista: 131.940 frs.

EL « DESTINO » o l'oportunisme

Hi ha oportunistes panxa-contents. Inofensius, que no fan mal ni bé a ningú, cobejats únicament de salvar llur insignificant existència de les contingències, de vegades cruentes, de les lluites polítiques. Son, per exemple, els simples desertors de la nostra guerra civil.

Pero hi ha una altra mena d'oportunisme, malfic, repugnant i perillós, al qual es precis dedicar una atenció especial. Aquest no és neutral, incolor i inoperant com l'anterior, sino bel·ligerant, tendencios i agressiu. A aquesta mena pertany el grupet de miserables pocasoltes que conjunquen la desnarida revista titulada *Destino*, a Barcelona. És, el seu, un oportunisme vil, de mala lla, que no vacil·la a emprar la calúnnia i la mentida si han de servir els seus rastres designis. Son gent decadent, amoral i desvergonyida, deixebles d'Epicur en el pitjor i més vulgar sentit de la paraula. Incapaç de sentir cap ideal elevat ni d'ofrir llurs vides per una causa digna, es limiten a arrossegar-se als peus dels amos de l'hora, implorant llur tolerància i protecció. I per obtenir i conservar aquesta servil seguretat personal, no troben res millor que malparlar, calumniar i difamar contra els enemics del tirà al qual serveixen. Aquesta baixa actitud, sino els permet figurar en primer rang, els fa possible conviure amb l'actual situacio, vegetar dintre el fang sanguinolent del règim falangista, col·laborar a mitges i fer viu-viu. Per tal que Franco toleri llur intrascendent publicacio, titulada d'anglollia i monàrquica, han d'escupir, de tant en tant, una mica de llur ver de reptils impotents. No cal dir que aquesta anglollia és de circumstàncies i no es despertarà fins després de l'Alamain i Stallingrad. Quant a llurs sentiments monàrquics, no son gaire més solids: pero han olorat l'ensorrament del franquisme i els convé situar-se a a temps, disposats a glorificar el successor de Franco, que sospiten serà un rei, pels aires que vénen de fora. Ara bé, a l'hora de les adhesions, Franco es malifa dels monàrquics i dels oportunistes. El *Destino*, doncs, estaria en perill si els seus prohoms no fessin algun bon servei al règim fa-

langista. El que prefereixen, perquè és el que més agrada al « Caudillo », és la difamacio contra els « rojos » espanyols exiliats. Heus aci alguns exemples de la baixesa moral d'aquesta gent, vergonya i opòbi de Catalunya:

El senyor Josep Pla, el desvergonyit N.º 1 del grup, gosava un dia escarnir el drama dels matrimonis separats per l'exili, dient que « si els marits no tornaven a casa serà no era tant per la por a les represàlies com perquè llurs esposes no sabien cuinar bé... ». La brometa és de molt mal gust. És clar que en Pla és un carnestoltes; entre poc i massa, pero.

El senyor Ignasi Agustí, editorialista amb pretencions, no es limita a aquest humor pocasolla. Més reaccionari que l'anterior, troba un gust especial quan, per agradar a Franco, diu que « al Foreign Office i al Departament d'Estat deuen saber que Giral i el seu equip s'apressarien a produir a Espanya un cros a la francesa ». El qual explicaria llur reserva i fredor.

Pero el més infecte plumifer del *Destino* és el que signa Romano (vegi's Manuel Brunet). Aquest funest i tètric individu no s'havia mostrat mai tan rosejat per la dolenteria com en un dels seus darrers articles. Transcrivim literalment i sense traduir: « *La manifestación tambien Peliot que celebraron con el varios rojos españoles. Esa declaración es importante, porque contribuye poderosamente a demostrar que no es cierto que la mayoría de los rojos españoles colaborasen con los alemanes* ». Sobren els comentaris. Brunet, l'esgroguit seminarista, s'ha après bé la màxima dels jesuïtes: el fi justifica els mitjans.

Al putrefacte grupet del *Destino* s'ajunten, com veiem, matisacions d'una mateixa pobresa espiritual, començant per en Pla, tan bon escriptor com poovergonya, passant per l'ignasi Agustí, senyoret pretencios i reaccionari i acabant per en Brunet, la mala bava del qual escarria admirablement a un inquisidor catolic del segle XVI. Tots tres, catalans indignes, lacais de Franco, col·laboradors del règim falangista, son els representants típics d'aquest oportunisme vil que tant abunda en l'Espanya de Franco.

per SPECTATOR
Corresponsal de l'Interior

Josep PLA
Ignasi AGUSTI
Manuel BRUNET
Tres noms indignes de la nacionalitat catalana

Endavant

REDACCIO I ADMINISTRACIO:
13, rue du Pardal, Perpignan

Envieu l'import de les subscripcions i els donatius al

C. C. Postal Montpellier n.º 498 26
Josep Buiría, 18, rue du Pardal, Perpignan (Pyr.-Or.)

Abonament per a 10 exemp.: 60 fr.
(Franqueig incluit)

Preu de l'exemplar: CINQ fr.

Un gran exemple a seguir

per M. BALLESPI

Els dies 14, 15 i 16 de Març, els pagesos de França han donat — amb la celebracio a Paris del II Congrés de la C. G. A. — un magnífic exemple als pagesos de tot el món.

Congrés, dit del Pla i de la Unitat de l'Agricultura francesa, aquest gran comici ha assolit un i altre objectiu, ja que d'ell n'ha sorgit un pla de produccio agricola i, a la vegada, de reivindicacions de tipus rural, i que per damunt de tot ha sabut forjar, al llarg dels debats, una real unitat. Unitat indispensable car, sense ella — i més encara en el terreny sindical — tot esforç és estèril.

Nosaltres, pagesos de Catalunya, veiem avui en la C. G. A. francesa tot allò que durant la guerra ens esforçàrem de fer, pero que el desenllaç de la mateixa ens va impedir de dur a terme. Veure reunides en un sol cos totes les activitats de l'Agricultura. Bastir una organizacio d'autèntics treballadors agricols i de totes aquelles branques que deriven de l'Agricultura — crèdit agricola, cooperacio, assegurances, mutualitat, inginyers agrònoms, tècnics, empleats derivant de l'Agricultura i obrers agricols.

Aquesta organizacio, com la C.G.A., l'hauriem volgut per a nosaltres, sense desentendre's de ningú, independent de tothom. Que cap partit polític, al voler tractar els problemes de la terra no pogués fer sense recórrer a l'organitzacio pagesa: que ningú no pogués oblidar que els pagesos estan organitzats, saben el que volen, tenen consciencia de llur missio i força. I amb això, que els governs i organismes oficials no poguessin fer res, en legislacio agricola, sense haver consultat prèviament amb la pagesia organitzada i unida en un gran organisme. Que fos impossible formar un Govern de Catalunya, per exemple, sense un conseller d'Agricultura eixit d'ella, pagès autèntic i depositari de la confiança dels pagesos.

El país d'Europa que avui pot disposar d'una organizacio semblant, té un llarg tros de camí fet en el terreny de la produccio i es troba avantatjosa-ment situat per a guanyar la batalla de la « reprise » economica, i per a solucionar fàcilment tot el cumul de problemes que planteja l'abastament de la poblacio. Demà, aquesta mateixa organizacio servirà per a regularitzar la produccio, avui deficient, d'acord amb les necessitats del mercat interior i les exigències de l'exterior produint aquells

productes que per llur qualitat podran concórrer amb els dels altres països.

L'Agricultura francesa, durant el seu II Congrés, ha arribat a la conclusio que, en utilitaje i tècnicament, es troba en un retard de cent anys amb relacio a l'Agricultura d'altres països com, per exemple, el Canadà i els Estats Units d'Amèrica. Si França ha arribat a aquesta conclusio, nosaltres, els pagesos catalans, després d'haver fet una segona comparacio, arribaríem a creure que ens trobem distanciat de més de cent cinquanta anys de l'estat modern l'explotacio agricola.

No oblidant la divisio de l'explotacio de la terra a Catalunya, i de la configuracio accidentada del nostre sol, ar-

ribem a aquesta conclusio: que només una organizacio pagesa forta i conscient pot salvar la nostra produccio agricola de la concurrència, i, a la vegada, el país del desastre economic.

Els pagesos del M. S. de C. no oblidarem l'obra dels socialistes francesos que, en els moments difícils de l'ocupacio, varen saber trobar el punt de coincidència dels interessos de la pagesia francesa; els saberen harmonitzar sense forçar les tendències, pero per damunt d'elles, i varen donar neixença a aquesta organizacio gegantina que és avui la C. G. A.

Pagesos catalans, seguim aquest magnífic exemple!

La fam del poble...

(3) (Vé de la quarta página)

Barcelona, provinent de Nlle, un carregament de 3.500 tones de mongetes vermelles, 200 de les quals foren destinades, per Governacio de Barcelona, als economats d'empresa de la regio. El rest havia d'ésser distribuït a la poblacio. El preu del quillo de mongetes es fixà a 640 pts. Una setmana més tard m'assabentava que el Governador de Barcelona oferia les mongetes als economats a rao d'onze pessetes cinquanta el quillo. Amb les 200 tones, el senyor Governador realitza un negoci net d'un mília de pessetes. El rest, és a dir, les 3.300 tones que havien de distribuir-se a la poblacio, encara no han fet la seva aparicio al mercat. I tanmateix, heu de saber que durant tot el mes d'abril les reaccions oficials han estat nul·les.

« El mateix succeeix en tots els altres aspectes de la vida economica. Hom roba descaradament i sense pietat de l'obrer que mort de misèria, minat per les privacions i la fam, al peu d'un torn d'un teler.

« Els fabricants de teixits de casa vostra en sabem quelcom. Es un altre cas de desvergonyiment sense precedents. Vegeu lo. No sé si sabeu que existeix a Barcelona un Sindicat Textil que distribueix, a les fabricques de filatures, el coto provinent de l'estranger per a que aquestes, una vegada filat, el distribueixin a les fabricques de teixits. Doncs bé, aquesta eadema, muntada pels prohoms del règim, és per ells una mina d'or inagotable. El coto a distribuir, una vegada els bons a les mans de certs industrials privilegiats

augmenta de 8 pessetes el quillo a repartir entre els que estan dins de la combinacio. Us puc dir que això produeix milions i milions de pessetes mensuals als beneficiaris d'aquest simple joc de « distribucions ».

« La casa « Munoz Hermanos », de la qual en son acionistes coneguts Serrano Suner, Munoz Grande i Orgaz, ha centuplicat així el seu capital. Ultra les combinacions bancàries, variades i lucratives, aquesta firma es dedica també al tràfic legal de bons de coto prèviament augmentats d'un elevat percentatge. Propietària d'innombrables fabricques i immobles, entre els quals « El Aquila » de Barcelona, aquesta casa, que ara fa el tràfic de jotes per tal d'invertir els seus capitals fabulosos, que ha esdevingut l'accionària més forta dels Hotels Ritz i que està insaciable el seus tentacles per tot Catalunya, és el prototipus del comerç i de la industria de l'Espanya actual.

« Qui coneix els fons del règim franquista sap en quina mesura aquests exemples multiplicats, entot l'àmbit peninsular, en dretre del poble que veu amuntegar-se les seves misèries i els seus desenganys... »

Llegiu en el proper numero d'Endavant' la continuacio d'aquest interessant reportatge.

Federacio Espanyola de Deportats i Internats Polítics Victimes del Feixisme

- Advertiment -

« Davant el nombre de peticions que ens pervenen de diversos departaments demanant-nos aclaracions sobre els organismes de deportats i el confusioisme que s'ha produït en certes localitats com a conseqüència de notes especioses que hom ha posat en circulacio, la Plenària del Consell Nacional i Secretariat Departamental reunits els dies 16 i 17 del mes d'Abril, acordà fer public: I. — Que la Federacio Espanyola de Deportats i Internats Polítics Victimes del Feixisme, no té res a veure amb l'« Associacio de Deportats Espanyols Antifeixistes ».

II. — Que la nostra Federacio és la que oficialment ha estat reconeguda per tots els organismes i institucions de l'antifeixisme espanyol a l'Exili, excepte una excepcio justificada, el P. V. E.

III. — Que aquest reconeixement comporta tot l'escalf i el recolzament entusiasta des del primer moment.

IV. — Cap compromís de principi no ha estat establert per la Federacio per a ulteriors decisions, i desautoritzem publicament qui pretengui fer-ne un argument amb aquesta finalitat.

V. — Que la Federacio Espanyola de Deportats i Internats Polítics manté relacions amb totes les altres Federacions en el pla internacional, sense, pero, supeditar la seva actuacio a res ni a ningú. VI. — Els nostres objectius:

a) Valdre'ns de totes les conjuntures i mitjans al nostres abast en tots els terrenys i, d'acord amb totes les organitzacions antifeixistes, no retular fins a l'esfondrament total del criminal règim franco-falangista

b) Defensar els interessos dels nostres afiliats, viudes, orfes i familiars directes dels nostres companys assassinats a Alemanya »

Secretari General DOMENECH
El President. MORET

COMUNITAT CATALANA DE MEXIC s'adreça a la O.N.U.

La Comunitat Catalana de Mèxic, organització integrada per democrates, vells residents i refugiats polítics, que representen la immensa majoria de la colònia catalana dels Estats Units Mexicans, té l'honor d'adreçar-se als Honorables Membres de la Subcomissió de la O.N.U., encarregada d'informar al Consell de Seguretat Mundial sobre els problemes que planteja la permanència del règim franco-falangista als pobles hispanics.

Amb el major respecte es permet de fer remarcar que Catalunya és un dels països sotmesos al terror falangista que ha patit i pateix més les conseqüències del Cop d'Estat del general Franco contra la República Democràtica, perquè no solament ha vist trepitjades les seves llibertats individuals i col·lectives, sino que, encara avui, veu perseguir la seva llengua vernacle a les escoles, prohibida la premsa i les edicions catalanes, escarnida la seva cultura, saquejats els seus arxius i biblioteques, perseguits i condemnats a l'exili els seus més prestigiosos professors, escriptors i artistes, els quals comparteixen l'expatriació amb els milers i milers de catalans democrates que viuen escampats per les terres lliures i acollidores d'Amèrica i pels països de l'Europa alliberada.

Catalunya ha vist fusellar, pel sol fet d'ésser democrata, a ciutadans de les més diverses tendències: a Manuel Carrasco i Ferriguera, advocat, professor, catòlic fervoros; a Joan Petro, ex-Ministre de la República, dirigent de la classe obrera; a Carles Rahola, escriptor de dreta, historiador eminent, fusellat sota la principal acusació d'haver malparlat dels alemanys i italians que juntament amb els feixistes de la Falange Espanyola varen envair el nostre país. I per damunt de tots els caiguts, hi ha la figura màrtir de l'Honorable President de Catalunya, Lluís Companys, segrestat per la Gestapo alemanya a França, posat a mans de la Falange Espanyola i manat de fusellar pel general Franco, éssent l'únic Cap d'Estat que ha estat fusellat per les forces feixistes durant la darrera guerra mundial.

Els catalans de dintre i fora de la Pàtria, lluiten i lluitaran per la llibertat i la democràcia fins a enderrocar el règim feixista del general Franco i de la Falange Espanyola, i tal com deia el Govern Català a l'exili, el nostre poble haurà d'ésser consultat i haurà de decidir sobre el futur de Catalunya, tan pel dret natural que no prescriu, a desgrat de les persecucions, com perquè té assolida i reconeguda la qualitat de la pròpia decisió i perquè, finalment, la hi concediren tots els principis democràtics des de la Carta de l'Atlàntic fins a la Conferència de Postdam, fons de dret universal. Catalunya, el seu Govern, desautoritzarà tota solució imposada que no s'inclinï davant d'aquest dret o bandegi la forma republicana. Per això, les forces de la Resistència interior, aplegades sota la direcció del Consell Nacional de la Democràcia Catalana, multipliquen llur acció subversiva en defensa de la democràcia i de la llibertat nacional del nostre poble i amb el recolzament moral i material dels catalans exiliats hauran d'aprofitar la primera avinentesa per a donar al cop decisiu a la tirania franquista.

Per tot l'exposat, Honorables Senyors, la Comunitat Catalana de Mèxic considera que el règim feixista del general Franco, és un perill evident per a la pau peninsular, europea i mundial; que el general Franco, com a col·laborador de Hitler i Mussolini, com organitzador i defensor de la Divisió Blava que lluità contra la U.R.S.S., com executor de tants i tants crims imperdonables, i com a responsable directe del segrestament i assassinat de l'Honorable President de Catalunya, Lluís Companys, ha d'ésser considerat com criminal de guerra i encausat de la mateixa manera que ho són els principals dirigents del feixisme internacional.

Mèxic, a 3 de Maig del 1946.

Salvador ARMENDARES, President.

Miquel FERRER, Secretari de Relacions.

CATALUNYA

Ideal i combat

per J. ROURE i CLAVE

EL DIA que les Joventuts socialistes de Catalunya puguin actuar a casa nostra — i esperem que serà ben aviat — no mancaran ocasions que posin de relleu tot el profund amor que servem al nostre poble i tots els sacrificis que ens imposarem per a millor servir-lo. Servir Catalunya ha d'ésser l'objectiu ideal de tota la joventut catalana. Servir-la lleialment, amb generos desinterès juvenivol, amb noblesa de gest, el cor ardent i els peus freds, com diu l'amic Brufau, s'lt l'esguard en l'alta missió de guiatge que la història li ha reservat, ha d'ésser, però, l'ideal per excel·lència de les Joventuts específicament socialistes.

Catalunya no és ben bé encara Catalunya. Com a poble, no ha realitzat per ara el seu ideal nacional. I cal partir d'aquesta premissa si es vol fer veritablement una tasca juvenivola positiva i de qualitat.

Això mateix deïem, dies enrera, parlant de la política patriòtica que ens havíem imposat: Catalunya no és encara Catalunya. El nostre poble parla català i escriu castellà. L'Escola primària no disposa de prou llibertat per a assegurar als nostres infants un aprenentatge acurat de llur llengua nadiua. Mal a presa a l'Escola, hom l'oblida a l'Institut o a la Universitat. Un bon nombre en reprendran l'estudi quan tinguin a la butxaca la tan cobejada llicenciatura. Però quants i quants d'aquells que passaren dels banos de la primera escola al taller, o s'afileraren rera el parell, hauran de renunciar a fer del català l'instrument de llur expressió escrita!

El nom de Catalunya conté molta lípicio, encara. De la seva història — a part d'una èlita selecta — hom en coneix solament aquells fets episòdics que la política, a la recerca constant d'arguments, ha anat desenterrant, sobretot

aquests darrers anys. Fets episòdics que no donen, ni debon tros, la idea exacta del sentit històric de marxa que guateu nostre poble vers la realització d'una puixant promesa de plenitud esdevinguda llegendària.

Geogràficament, els catalans coneixem poc Catalunya. I en certs casos la desconeixem, ço que és pitjor. No és just ni satisfactori. En la « nostra » Catalunya socialista — i segurament en la « vostra », encara que no sigui socialista, hi succeeix el mateix — els catalans de vint anys ja han recorregut per tres vegades la nostra petita terra i en coneixen tots els detalls i llur història, les seves belleses i les seves asprors, la seva llengua i els seus poetes.

En quina mesura, però, la « nostra » Catalunya — com la « vostra » — s'identifica amb la realitat? En quina proporció l'amor de Catalunya mescla la realitat i la il·lusió en els nostres llavis?

No sabríem precisar, però entenem que nosaltres no podem considerar que tota la feina ha estat ja realitzada. I mentre no ho sigui, el nostre programa nemés pot ésser Catalunya. El nostre esforç, la nostra ardidesa, el nostre amor, tindran encara força ocasions d'emergar-se al servei del nostre poble i de la nostra Pàtria. I avui que la barbarie falangista sotmet Catalunya i dona, amb els seus estralls, una idea de l'amplària que prenen les tasques que acabem d'assenyalar, menys que mai ens avindriem a acomodaments passatgers i d'ocasió.

Per això, perquè Catalunya necessita de tot el nostre impuls i de tota la nostra fe, perquè la política juvenil només pot girar a l'entorn de Catalunya i del seu poble, certes crides, fetes amb el desig evident de consolidar posicions de partit afeblides pel temps i els desencerts polítics, ens deixen poc convençuts, encara que es facin en nom de la unitat i segueix a segona pàgina (2)

La palla a l'ull

A Tolosa del Llenguadoc, en el curs de la seva conferència, Josep Terradelles, Secretari General d'E.R. de C., féu una crítica severa del Govern de la República, Govern la tática política de qual « gairebé dona » actualment, « la sensació de pessimisme, de manca de fe en l'esdevenidor » segons les pròpies paraules del senyor Terradelles.

I en un impuls de sinceritat ben estimable, el prohòme de l'E. R. de C. donà lliure curs a allo « que no podem continuar callant i que tots pensem i desitgem ». Donà lliure curs és un dir, car el senyor Terradelles hi passà per damunt sense aturar-se a dir les coses pel seu nom, ço que justifica que hom es demanés a la sortida de l'acte:

— I què és allo que tots desitgem?

— Que el Govern governi — li fo respost per un incondicional.

I l'altre d'insistir: — Que governi com? Com governen els governs que veritablement governen o com governa el Govern de la Generalitat que tant mateix governa?

« Camarada de la Direcció »

« Mundo Obrero » del 9 del corrent publica una fotografia d'uns quants senyors que assistiren a la manifestació del Primer de Maig a Tolosa, amb la següent llegenda:

« Camaradas de la Direcció de nuestro Partido en la manifestación del 1º de Mayo en Toulouse. De izquierda a derecha: Claudin, Modesto, Carrillo, Anton, Comorera y Mije. »

— Comorera a la Direcció del Partido Comunista Español?

— Si, nosaltres ja ho sabem. És l'encarregat de les qüestions catalanes. El que passa és que la gent no s'ho creu...

La fam del poble

i els negocis fabulosos dels homes del règim

ens diu un enginyer suís provinent de Barcelona.

Son encara les característiques de l'Espanya de Franco...

Els obrers de Manresa no han guanyat la vaga.

Després de les vagues dels obrers de Manresa, Barcelona, Mataró, Igualada, Tarragona; després d'aquell clam de rebel·lia que els treballadors de casa vostra llençaren al cel, a la sortida de l'hiver, el mon lliure, que en recollí el resso, ha reprès les seves habituds i ha girat l'esguard vers altres problemes més actuals. Hom ha cregut, potser, que les reivindicacions dels obrers catalans havien estat acceptades. El mon s'ha equivocat, una vegada més, en perjudici del poble català i espanyol. Els obrers de Manresa, els de Barcelona, els de Catalunya i els de tota Espanya han perdut les vagues que promogueren per tal d'obtenir una milloració de llur avituallament. La fam del poble per un costat i els negocis fabulosos dels homes del règim per l'altre, son, avui encara, les característiques de l'Espanya franquista — ens diu aquest enginyer suís, provinent de Barcelona, quina ciutat ha deixat, fa una setmana, camí de Berna.

Depèn de la forma com sabrem conjugar els interessos nostres amb els de les altres nacions, i sobretot de les garanties polítiques i d'estabilitat que sapiguem prèviament fornir, car venint la solució d-el costat anglo-america, aquestes son impescindibles.

Anglaterra i els Estats Units mai no determinaran amb el seu pes favorablement la nostra qüestió si s'adonen que els nostres diaigents no segueixen el curs de la història.

Aquesta guerra volia vèncer el feixisme. Aquest guerra deu en si mateixa el triomf de les nostres institucions republicanes a condició de ser democràtiques i no intervingudes per homes o bé per partits de procediments dictatorials.

Enric BRUFAU

« Després de l'heu act com les han perdudes aquestes vagues, pel mal voler de l'Estat, que, després d'haver donat als treballadors l'assegurança de remeiar llur situació intolerable, ha fet tots els possibles per a mantenir-los en el mateix estat de misèria.

« Després de les protestes generals de la classe treballadora catalana, el govern franquista dictà les disposicions oportunes per a què es constituís en totes les empreses ocupant més de 50 treballadors, els Economats d'Empresa. Aquests economats, per disposició oficial, gaudint d'una certa llibertat per a poder adquirir, en els llocs d'origen, els productes que necessitaven per a llurs cantines, a condició, però, de no emparar-se en les taxes oficials. Hom comprava els productes, doncs, al curs de l'a estraperlo ». Els obrers, per contra, pagaven llurs menjades a la cantina, al preu fixat pel govern. Aquella s'acomodaren de la solució que, tanmateix, podia considerar-se satisfactoria. La cosa, però, no durà. Passades les primeres setmanes d'angoixa els patrons de les fàbriques es cansaren de perdre-hi diners. La diferència entre el preu extraordinari de compra dels productes i el preu de venda als obrers a la taxa, era massa desproporcionat. Els patrons afluixaren les compres excusant-se en la penúria de transports, d'abastament. Els medis oficials, que sens dubte havien escomptat la reacció natural de la patronal, feren el sord. I, gradualment, les cantines i economats de fàbrica han anat plegant els uns rera els altres. Els que encara resten, no distribueixen res o serveixen àpats vergonyosos a una clientela cada dia més fastiguejada del seu viurmartiritzat.

Els negocis fabulosos dels grans industrials.

de productes alimenticis de tota mena, dels quals els mercats espanyols estan mancats, ans encara d'una distribució defectuosíssima a causa del lladroini

existent. Jutgeu per a quest exemple que il·lustra el conjunt de la situació. Vers el 15 d'abril propassat, arriba a Segueix a la tercera pàgina (3)

...duzant el mes d'abril les racionacions de la població espanyola han estat nul·les.

EL NOSTRE PROBLEMA

EL NOSTRE problema és internacional.

Totes les nacions del mon estan interessades en què es resolgui. Cadascuna d'elles vol que la solució li sigui favorable. N'hi ha, però, de més interessades i de menys. No parlem d'aquestes últimes, sino de les primeres, que son les més potents. Rússia, Anglaterra, Estats Units França.

Amb la solució russa ha passat una cosa sorprenent, car, de bell antuvi, molts refugiats creien que era bona; després han canviat de parer, i els elements polítics que la componien han fet fallida. La meua opinió és que els dirigents d'aquest gran país ignoren el nostre adagi: a cada terra, sa guerra.

Els anglo-saxons, al revés, coneixen totes aquestes lleis creades pel nostre poble i fins al proveïbi següent: el coix arriba tard, però duu la veritat. I ja hem arribat aquí. Tota la nostra esperança, tota la nostra il·lusió està en l'arribada del coix, però, triga tant i tant, que ens migrem.

I França també veu les coses a la seva manera, que no és ben bé la nostra. Aquest país, després del referèndum, potser les veu diferent.

El cert és que totes aquestes nacions pensen que si la solució ha d'ésser altra que la que elles volen, poden perfectament estalviar se llur intervenció.

A mesura que la solució russa s'atunya, l'anglo-americana s'apropa i això em fa pensar que, ara, som nosaltres els que en realitat la tenim a les nostres mans.